

บทสัมภาษณ์

วัลยาพร นาวิการ

- ชื่อ** : ดร. สุนัน ปิ่นขยัน
- ตำแหน่ง** : รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย
- สถานที่ทำงาน** : 328 ถนนศรีอยุธยา กรุงเทพมหานคร
- โทรศัพท์** : 245-8181
- สัญชาติ** : ไทย
- วัน เดือน ปี เกิด** : 16 มิถุนายน 2477
- สถานที่เกิด** : จังหวัดเชียงใหม่
- การศึกษา** : - วศ.บ. (เกียรตินิยม) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2501)
- M. Eng. (Hydraulic Eng.) สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย (2504)
- หลักสูตรพิเศษวิศวกรรมชลศาสตร์ School of Hydraulic Engineering, Grenoble, ประเทศฝรั่งเศส (2504)
- Ph.D. (Civil Eng.), Colorado State University, ประเทศสหรัฐอเมริกา (2508)

- ประวัติการทำงาน :**
- วิศวกรโยธา การทำเรือแห่งประเทศไทย (2501-2503)
 - วิศวกรที่ปรึกษา องค์การสหประชาชาติ (2510)
 - นายช่างโท กรมชลประทาน (2510-2512)
 - ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย (2512-2515)
 - รองศาสตราจารย์ สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย (2515-2517)
 - ประธานกรรมการ บริษัท เซ้าท์อีสท์เอเชียเทคโนโลยี จำกัด (บริษัทวิศวกรที่ปรึกษาซีเทค) (2517-2528)
 - รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง (15 มกราคม - 11 สิงหาคม 2529)
 - รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย (11 สิงหาคม 2529 - ปัจจุบัน)

วันที่ 10 กันยายน พ.ศ. 2529 กองบรรณาธิการวารสารภาษาปริทัศน์ได้มีโอกาสเข้าพบและสัมภาษณ์ท่านรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยคนใหม่ ดร. สุนัน ปิ่นชัย ณ ทบวงมหาวิทยาลัย ในโอกาสที่กองบรรณาธิการได้เรียนถามถึงนโยบายและความคิดเห็นของท่านรัฐมนตรีในหัวข้อต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการบริหารมหาวิทยาลัยและการผลิตบัณฑิต ซึ่งจะใคร่ถ่ายทอดให้ท่านผู้อ่านทุกท่านดังนี้

กองบรรณาธิการ : อยากจะเรียนถามท่านถึงเป้าหมายและนโยบายทั่ว ๆ ไปในการบริหารมหาวิทยาลัยค่ะ

ท่านรัฐมนตรี : ผมคิดว่าเป้าหมายหลักของทบวงคือมีหน้าที่ผลิตบัณฑิตให้ตรงกับความต้องการของประเทศ ให้เขาไปประกอบอาชีพได้เป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพ มีประสิทธิภาพและที่สำคัญคือต้องผลิตบัณฑิตด้วยต้นทุนที่ต่ำ หารู้วิธีที่จะลดต้นทุนเป็นต้นว่าเรามีอาคาร ห้องทดลอง เครื่องไม้เครื่องมืออยู่แล้ว เราใช้ของเหล่านี้เต็มทีหรือเปล่า มีอะไรบ้างที่จะใช้ร่วมกันได้โดยไม่ต้องลงทุนซื้อใหม่ นอกจากนั้นผมยังเห็นว่าภาคเอกชนก็มีบทบาทช่วยการศึกษาเป็นการลดภาระรัฐบาล สิ่งใดที่เราจะช่วยเขาได้ เราก็น่าจะช่วย นั่นเป็นเป้าหมายอีกประการหนึ่ง ส่วนอีกประการหนึ่งซึ่งผมเห็นว่าควรสนับสนุนคือ สวัสดิการของอาจารย์ เมื่อเราต้องการให้อาจารย์สอนอย่างมีคุณภาพ เราก็ต้องดูแลอาจารย์ให้ดียกตัวอย่างเช่น อาจารย์ที่ย้ายไปสอนหรือเริ่มไปทำงานตามมหาวิทยาลัยต่างจังหวัด เขาก็หวังจะไปสอน ไปอยู่ที่นั่นนาน ๆ 10 ปี 20 ปี ดังนั้นเราน่าจะพยายามให้เขามีหลักฐานมีบ้านเป็นของตนเองอาจจะโดยการผ่อนส่งยอมดีกว่าให้เขาอยู่บ้านพัก ราชการไปเรื่อย ๆ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ต้องแล้วแต่ความต้องการของอาจารย์ซึ่งแต่ละคน แต่ละมหาวิทยาลัยอาจไม่เหมือนกัน เราก็ถามความต้องการของเขา ก่อน แล้วจึงจะสนองตอบความต้องการนั้นได้ แต่การจะทำอะไรต้องมีสถิติและข้อมูลเป็นแนวปฏิบัติ

กองบรรณาธิการ : การที่สนับสนุนให้อาจารย์มีบ้านของตนเองเข้าใจว่าต้องใช้เงินจำนวนมาก ดิฉันจึงอยากเรียนถามว่าท่านรัฐมนตรีมีความเห็นอย่างไรต่อความคิดที่ว่ามหาวิทยาลัยน่าจะมีทรัพย์สินเลี้ยงตัว

ท่านรัฐมนตรี : เห็นด้วย 100% ครับ เพราะลำพังเงินงบประมาณอย่างเดียวค่อนข้างจำกัด ความคิดนี้ผมได้ต่อสู้มาตลอด ท่านอาจารย์ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมช ได้เสนอพระราชบัญญัติต่อสภาผู้แทนราษฎร เมื่อสมัยที่แล้วให้โอนที่ดินราชพัสดุมาให้มหาวิทยาลัยเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ เผอิญสภาถูกยุบไปเสียก่อนจึงไม่ได้มีการพิจารณากัน คราวนี้เราก็เสนอใหม่ครอบคลุมถึงทุกมหาวิทยาลัย เนื่องจากเราอยากให้สถาบันการศึกษามีรายได้พัฒนาตัวเอง ยกตัวอย่าง เช่น มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีที่ ๆ รังสิต นับเป็นพันไร่ ถ้าเขาสามารถพัฒนาที่ เช่น ทำศูนย์การค้าก็จะสามารถนำรายได้มาพัฒนามหาวิทยาลัยของเขาเอง แต่ถ้าไปติดอยู่ที่ราชพัสดุทำอะไรไม่ได้ คนที่บริจาคที่ดินให้มหาวิทยาลัย เขาอยากให้มหาวิทยาลัยได้ใช้ประโยชน์ไม่ใช่ให้เป็นที่ราชพัสดุ

กองบรรณาธิการ : เมื่อพูดถึงนโยบายทั่วไป เกี่ยวกับมหาวิทยาลัยแล้ว ก็อยากจะเรียนถามท่านรัฐมนตรีถึงเรื่องนักศึกษาหรือบัณฑิตบ้างคะ คือปัจจุบันนี้มีมหาวิทยาลัยทั้งของรัฐและของเอกชนหลายสิบแห่ง เคยได้ยินว่านักศึกษาบางแห่งจบมาแล้วมีงานทำทันที คือชื่อเสียงของสถาบันเป็นเครื่อง Guarantee ในขณะที่บัณฑิตในสาขาเดียวกันจากสถาบันอื่นต้องรองานนานเป็นเดือน บางครั้งเป็นปี จึงอยากจะเรียนถามท่านถึงคุณภาพของบัณฑิตและมาตรฐานของมหาวิทยาลัยคะ

ท่านรัฐมนตรี : ผมคิดว่าโดยทั่วไป บัณฑิตของเราเป็นที่ยอมรับพอใช้ได้ แต่จะให้เท่าเทียมกันทุกมหาวิทยาลัยคงเป็นไปได้ ขึ้นอยู่กับส่วนประกอบหลายอย่างเช่น ภูมิหลังของสถาบันหรือคณาจารย์ แม้กระทั่งในเมืองนอกมาตรฐานก็ไม่เท่ากัน วิศวกรจาก M.I.T. กับวิศวกรจาก College เล็ก ๆ ในสหรัฐอเมริกา ย่อมมีคุณภาพไม่เท่ากัน แม้ว่าจะอยู่ในสาขาวิชาเดียวกัน ผมคิดว่าเราน่าสนับสนุนนักศึกษาหลายระดับ จะให้เก่งเท่ากันหมดคงเป็นไปได้ คนที่เก่งก็ต้องสนับสนุนให้เต็มที่ คนที่ปานกลางไม่น่าเป็นห่วงเพราะจะพอเรียนได้ ส่วนคนไม่เก่งก็ต้องช่วยเหลือและให้โอกาสเขาบ้าง

กองบรรณาธิการ : แล้วในกรณีเด็กฐานะทางเศรษฐกิจไม่ค่อยดี หรือยากจนล่ะคะ จะมีวิธีช่วยอย่างไร

ท่านรัฐมนตรี : ผมว่ารัฐบาลควรเปิดโอกาสให้เด็กฐานะยากจนเข้ามาเรียนในระดับอุดมศึกษาให้มากขึ้น โดยไม่ต้องเสียค่าหน่วยกิตหรืออาจจะช่วยเหลือเรื่องค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ซึ่งอาจทำได้โดยดูว่าในจำนวน 100 % มีเด็กสักกี่เปอร์เซ็นต์ที่สามารถจ่ายค่าเล่าเรียนแพ่งได้ กี่เปอร์เซ็นต์สามารถจ่ายค่าเล่าเรียนได้ในระดับปานกลางและอีกกี่เปอร์เซ็นต์ต้องการความช่วยเหลือจริงๆ สมมติว่าเดี๋ยวนี้เราเก็บค่าหน่วยกิต ๆ ละ 40 บาท เราอาจจะขึ้นเป็น 50-60 บาท สำหรับพวกที่สามารถจ่ายได้โดยไม่ต้องเดือดร้อน ส่วนพวกที่ไม่สามารถจ่ายได้ก็ไม่ต้องเสียเงินค่าหน่วยกิตที่เก็บเพิ่ม ก็ไปขอเช่าส่วนที่ขาดที่เก็บไม่ได้ ผลลัพธ์มหาวิทยาลัยยังคงได้รายได้เท่าเดิม คนที่มีสตางค์จ่ายเพิ่มอีก 20 บาทต่อหน่วยกิตไม่เดือดร้อน คนที่ไม่มีจ่ายก็ไม่เดือดร้อน เพราะไม่ต้องเสีย

กองบรรณาธิการ : เมื่อราวสิบกว่าปีก่อน รู้สึกว่าเราจะเผชิญกับปัญหานักเรียนต่างจังหวัดที่มุ่งเข้ามาเรียนในกรุงเทพฯ ๖ กันมาก ไม่ทราบว่าปัจจุบันสถานการณ์เป็นอย่างไรบ้างคะ

ท่านรัฐมนตรี : ผมว่าตอนนั้นค่อนข้างมาก เด็กต่างจังหวัดมีความรู้สึกอยากเรียนในมหาวิทยาลัยที่ท้องถิ่นของตนมากขึ้น แต่วิธีหนึ่งซึ่งจะขจัดปัญหาเด็กมุ่งเข้ากรุงเทพฯ ๖ คือต้องเปิดมหาวิทยาลัยในต่างจังหวัดให้มากขึ้น หรือไม่เช่นนั้นก็ยกฐานะวิทยาลัยที่มีอยู่แล้วของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ให้เป็นมหาวิทยาลัยใหม่ เช่นที่พิษณุโลกและที่บางแสน และจะเปิดสอนสาขาวิชาตามความต้องการของท้องถิ่นนั้น ผมคิดว่ามหาวิทยาลัยแต่ละมหาวิทยาลัยควรมีจุดเด่นของตนเอง คือในระยะแรกเริ่มต้นจากความต้องการแท้ ๆ ของท้องถิ่นหรือของประเทศ ไม่ใช่เปิดสอนทุกสาขาวิชา ตัวอย่างเช่นมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีจุดเด่นมาตั้งแต่ต้นจนปัจจุบันนี้ชื่อเสียงทางด้านสังคมศาสตร์และการเมือง เมื่อมีชื่อเสียงแล้วจะขยายไปทางวิทยาศาสตร์ก็เป็นหน้าที่ของเขา บางแห่งเริ่มจากวิศวกรรมศาสตร์ บางแห่งเริ่มจากแพทย์และพัฒนาเป็นมหาวิทยาลัยที่มีชื่อในปัจจุบันผมอยากให้เห็นจุดเด่นด้านเดียวกัน จะทำให้มีโอกาสมีชื่อเสียงดังที่ยกตัวอย่างมานี้มากกว่าเปิดสาขาต่าง ๆ พร้อม ๆ กัน

กองบรรณาธิการ : วันนี้พวกเรามาในนามของสถาบันภาษา ในนามของครูสอนภาษาอังกฤษ จึงอยากจะเรียนถามท่านว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีความจำเป็นมากน้อยอย่างไรคะ คือปัจจุบันนี้มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่กำหนดให้ภาษาอังกฤษพื้นฐานเป็นวิชาบังคับเพียง 6 หน่วยกิตหรือประมาณ 1 ปีการศึกษาซึ่งในฐานะครูสอนภาษาเราก็รู้สึกว่าค่อนข้างน้อยค่ะ เพราะเมื่อเรียนจบไปแล้วและมีความจำเป็นต้องใช้ภาษาในการทำงาน ก็ไม่มีความสามารถเพียงพอ ไม่ทราบว่าท่านมีความคิดเห็นในเรื่องนี้อย่างไรคะ

ท่านรัฐมนตรี : จากประสบการณ์ส่วนตัวนะครับ ผมคิดว่าเด็กไม่ยอมเรียนภาษาอังกฤษหรือมีความรู้สึกต่อต้าน ก็เนื่องมาจากยังไม่ได้คิดไกลไปว่าจะสามารถนำมาใช้ในอนาคตได้ แต่ความจริงแล้วผมเชื่อว่าภาษาอังกฤษมีความจำเป็นมาก ส่วนการจะเพิ่มหน่วยกิตนั้นผมอยากให้ศึกษาให้ละเอียดสักหน่อยเพราะความต้องการของแต่ละบุคคล แต่ละคณะไม่เหมือนกัน เช่นถ้าเรียนวิชาเอกทางด้านภาษาคงต้องเรียนมาก ทางด้านแพทย์อาจจะใช้น้อยลงมา หรือถ้าจะจนสำเร็จการศึกษาแล้วรู้สึกว่าภาษาอังกฤษยังไม่ดีพอที่จะออกไปปฏิบัติงานได้ เขาอาจจะเลือกเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือก ซึ่งแน่นอนว่าคงไม่ใช่ภาษาอังกฤษทั่วไป อาจเป็นการเขียน Report, Memo, จดหมายโต้ตอบ และจากประสบการณ์ของผมเอง ผมคิดว่าสิ่งเหล่านี้สำคัญกว่าภาษาพูดเพราะชาวต่างชาติที่เข้ามาทำงานกับเราไม่ใช่จะเป็นชาวอังกฤษชาวอเมริกันเสมอไป จะมีทั้งจีน ญี่ปุ่น แคน ภาษาอังกฤษของเขากับของเราก็พอพูดจาสื่อสารกันรู้เรื่อง

กองบรรณาธิการ : ท่านมีความรู้สึกหรือความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับ การที่บัณฑิตปัจจุบันไม่มีงานทำหรือทำงานต่ำกว่าวุฒิ เช่น เป็นพนักงานขับรถโดยสาร หรือพนักงานทำความสะอาด กทม.

ท่านรัฐมนตรี : สำหรับบัณฑิตที่จบมาแล้วไม่มีงานทำเป็นความผิดพลาดที่เราไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน เมื่อผมมาอยู่ที่นี่ ผมจึงจะต้องพยายามผลิตบัณฑิตให้ตรงกับความต้องการของตลาด เริ่มต้นเราต้องสำรวจดูว่างานมีที่ใดเราจึงจะผลิตบัณฑิตออกมาสนองความต้องการนั้น ถ้าไม่มีความต้องการอย่าไปทำ หลักของผมมีอยู่ว่าภายใน 4-8-12 ปี ข้างหน้า เราต้องทราบว่าตลาดต้องการบัณฑิตสาขาวิชาใดเท่าไร เราจึงจะดำเนินงานไปตามความต้องการนั้น ส่วนบัณฑิตที่ทำงานต่ำกว่าวุฒิ ตัวผมเองไม่สำคัญเพราะผมคิดว่าวุฒินั้นไม่สำคัญเท่ากับตัวบุคคล ไม่น่าไปถูกเขาควรวีชนชมมากกว่าเนื่องจากเขาพยายามช่วยเหลือตัวเองไม่ยอมอดตาย สำหรับบัณฑิตที่ไม่มีงานทำ ผมมีโครงการอยู่ว่าจะเลือกมากลุ่มหนึ่งจากสาขาวิชาใดก็ได้ ให้เขากลับไปบ้านไปทำมาหากินที่ท้องถิ่นโดยเราหาหนทางให้ จะเป็นธุรกิจใดนั้น ตอนนี้นำกำลังคิดอยู่ แต่คิดว่าจะสนับสนุนให้เป็นพ่อค้าเล็กๆ ไม่ต้องลงทุนหรือเสียค่าใช้จ่ายมาก เดือนหนึ่งอาจมีรายได้สัก 3,000 บาท ต่อไปในอนาคตอาจเป็นนักธุรกิจระดับจังหวัดระดับชาติได้ แต่ผมไม่ได้หวังมากนักครับ สมมติว่าเราเลือกมา 5 คน ใน 100 คนที่มาสมัคร อาจมีเพียง 3-4 คนที่ประสบความสำเร็จเพราะการเป็นพ่อค้าหรือนักธุรกิจไม่ได้หมายความว่าต้องประสบความสำเร็จทุกคน

บรรยากาศในการสัมภาษณ์ครั้งนี้เต็มไปด้วยความอบอุ่นและเป็นกันเอง เมื่อถึงเวลาอันสมควร กองบรรณาธิการจึงลากลับด้วยความรู้สึกประทับใจ และมั่นใจว่าความคิดเห็นที่ได้รับจากการสัมภาษณ์ครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อวงการศึกษานองชาติในอนาคต